

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 38

гр.Б., 11.01.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ВТОРИ СЪСТАВ, в закрито заседание на
единадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: Лилия Масева

като разгледа докладваното от Лилия Масева Гражданско дело №
20231200101032 по описа за 2023 година

С Решение №470/27.07.2023г., влязло в законна сила, постановено по
в.гр.д.№550/2023г. по описа на ОСБ. е обезсилено Решение №90/27.02.2023г.,
постановено по гр.д.№1704/2022г. по описа на РСБ.. В мотивите на съда е
посочено, че се касае за периодични платежи за определено време/от
31.03.05г. до 28.02.2014г./ по смисъла на чл.69, ал.1, т.6 ГПК с цена 26 750лв,
формирана като сбор от претендираните суми за посочения период. Аргумент
за този извод се съдържа в твърденията на ищеца, че сумите са за ежемесечно
обезщетение в размер на 250лв. С оглед цената на иска – 26 750лв,
предявеният иск е родово подсъден като първа инстанция на БОС, но въпреки
това той е разгледан като първа инстанция от РСБ.. Произнасяйки се по иск,
родово подсъден на окръжен съд като първа инстанция, районният съд е
нарушил чл.104, т.4 ГПК и е постановил недопустимо решение, което следва
да бъде обезсилено на основания чл.270, ал.3 ГПК и делото да бъде изпратено
на Б.ски окръжен съд за разглеждане като първа инстанция.

Ето защо, следва да се изготви проект за доклад по делото на осн.чл.140,
ал.3 ГПК във вр. с чл.146 ГПК и делото да се насрочи за открито съдебно
заседание, за което да се призоват страните.

Предмет на делото е искова молба с вх.№12489/02.08.2022г., подадена от
Л. М. Ц., с ЕГН ***** и адрес: грБ., жк“Е.****”, с която е предявен иск
срещу Л. А. К., с ЕГН ***** и адрес: грБ., жк“Е.“, ****

След като съдът е приел исковата молба за редовна и е счел, че на същата
следва да даде ход, е разпоредил на основание чл.131 ГПК на ответника да

бъде изпратен препис от нея, заедно с приложените към същата писмени доказателства.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК по делото е постъпил писмен отговор от ответницата – Л. А. К..

Съдът, на основание чл. 140, ал.3 от ГПК във връзка с чл. 146 от ГПК, изготви следния проект за доклад по делото, който обявява на страните:

Депозираната пред съда искова молба формално отговоря на изискванията на чл.127 и чл.128 от ГПК досежно нейните задължителни реквизити по закон, като не са налице основания за съда да остави същата без движение по реда на чл. 129 от ГПК. В исковата молба ясно и точно са формулирани фактическите твърдения и обстоятелствата, на които те се основават, а също така е отправено ясно искане. Ищецът е направил доказателствените си искания и е представил доказателствата, с които разполага към момента на предявяването на исковата молба. Внесена е дължимата се във връзка с предявения иск държавна такса.

Проектът за доклад по делото е следният:

1. Обстоятелства, от които произтичат претендираните права и възражения:

В исковата молба ищецът сочи, че срещу него е била подадена искова молба от ответника за делба на съсобствен недвижим имот, находящ се в грБ., ул.“Т.М.“ ****, с площ 120 кв.м., брой нива на обекта -1, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж-04279.606.16.1.2, под обекта-няма данни за собственост, над обекта: 04279.606.16.1.3, прилежащи части-15.22% идеални части от общите части на сградата, който обект по представени строителни книжа, представлява Апартамент №1, ****, изграден върху държавна земя, съставляваща парцел XX, па.№826 и част от парцел IV, па. №825, кв.269 по плана на грБ., действащ към 2004г., състоящ се от три стаи – дневна, кухня, баня, тоалетна и дрешник със застроена площ от 119.63 кв.м., при съседи: стълбище, апартамента на Ф.Х.С., от две страни – улици и двор на блока, ведно с прилежащите му зимнично помещение №1, при съседи: гаража на И. и С.Р., двор на блока, мазе на И. и С.Р., коридор за мазетата, мазе №10, при съседи: мазето на Ф.Х.С., ул.“С.“, тавана на Й.Р. и Н.Т. и общо таванско помещение, заедно с 15.22 % идеални части от общите

части на сградата и от правото на строеж върху мястото.

Твърди се, че този апартамент е идентичен със самостоятелен обект в сграда с идентификатор 04279.606.16.1.1 по кадастралната карта на Б., одобрена със Заповед №РД-18-32/10.05.2006г. на изпълнителния директор на Агенцията по кадастъра, който самостоятелен обект се намира в сграда №1, разположена в поземлен имот с идентификатор №04279.606.16, с предназначение жилище – апартамент, с адрес: грБ., ул.“Т.М.“ ****. По повод на тази искова молба пред РСБ. било образувано гр.д. №1376/2004г., което приключило окончателно и влязло в сила на 28.02.2014г. решение.

Навежда се, че в решението по първата фаза от делбата, а именно Решение №2104/06.06.2006г., ищецът е осъден да заплаща на ответника обезщетение по чл.282, ал.2 ГПК(отм.) месечно сумата от 250лв(двеста и петдесет лева) , считано от 31.03.2005г. до извършване на делбата, за това, че е била лишила ответника от правото да ползва от притежаваните от нея идеални части от описания по-горе недвижим имот.

Твърди се, че въз основа на влязлото в сила на 28.02.2014г. решение, в полза на ответника е бил издаден изпълнителен лист за събиране на присъдената сума по чл.282, ал.2 ГПК(отм.), като тя първоначално е била образувала изп.д. №8/2015г. по описа на ДСИ при РСБ.. Поради настъпила перемпция, изпълнителния й лист, и е бил върнат, като тя е образувала ново изпълнително дело №20197960400331 по описа на ЧСИ Шукри Дервиш. Впоследствие по реда § 3, ал. 1 от ПЗР на ЗЧСИ ответникът е поискал висящото изпълнително производство по това изп.дело да бъде продължено от ЧСИ Виолина Тозева с рег.№795 в регистъра на Камарата на ЧСИ, която го е образувала като изп.д. №546/2021г. по нейния опис.

Поддържа се, че не дължи ищецът претендираната сума по изп.д. №546/2021г. по описа на ЧСИ Виолина Тозева с рег.№795 в регистъра на Камарата на ЧСИ, с район на действие ОСБ., сумата от 250лв, представляваща обезщетение по чл.282, ал.2 от ГПК(отм.) за неизползване на вещта съобразно дела на Л. К., считано от 31.03.2005г. до извършване на делбата, както и за сумата от 500лв – представляващи направените от ответника разноси за касационната инстанция. Твърди се в тази връзка, че вземането определено на основание чл.282, ал.2 ЗЗД(отм.), е за периодични плащания и същото има характер на периодично плащане, поради което за него е валиден давностният

срок, регламентиран от чл.111, б“в“ ЗЗД, както и че същото има характер на привременна мярка и като такава, решението по него не се ползвало със сила на пресъдено нещо. Твърди се още, че решението по привременната мярка има краен срок на действие - до датата на влизане на решението в сила/28.02.2014г./ по втората фаза на делбата, постановено по гр.д. №1376/2004г. по описа на РСБ..

Навежда се, че от 2001г. ищецът не живее и не ползва описания по-горе недвижим имот, като след 2002-2003г. бил изгонен от майка си Е.Г.К., като след 2003г. и към настоящия момент ищецът живее на друго място, като през голяма част от времето и извън пределите на Р.Б..

Към датата на образуване гр.д.№1376/2004г. по описа на РСБ., а още по-малко към датата на влизане на решението в сила-28.02.2014г в нито един момент, се твърди, ищецът не е възпрепятствал ответника да ползва претендираната от него идеална част от апартамента.

Навежда се, че към 2012г. правото на собственост върху апартамента е било изгубено, както от ищеца, така и от ответника, т.к. то е било придобито от Е.Г.К. въз основа на изтекла в нейна полза давност, като същата се е снабдила и с нотариален акт за собственост по обстоятелствена проверка №29, том 2, рег.№5325, дело №203/2012г. на нотариус Красимира Минкува.

Навежда се, че пред ОСБ. е било образувано от Л. А. К. гр.д.№192/2019г. срещу Е.Г.К. и дружеството „П.Г.“ЕООД, по иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК, чрез който Л. К. е поискала да бъде установено по отношение на ответниците, че е собственик на 5/6 ид.ч. от описания по-горе апартамент. По това дело е било постановено Решение №901819/12.05.2022г. по гр.д. №192/2019г. по описа на ОСБ., с което предявеният от ответника иск за собственост е бил отхвърлен като неоснователен. Прави се довод, че ответника не е собственик на полагащите ѝ се части от апартамента от 2012г., поради което за периода след 2012г. въобще не може да претендира от ищеца каквото и да било обезщетение за лишаването ѝ от ползването на апартамента, защото тя не е притежавала части от него.

Навежда се, че на самостоятелно основание, че не дължи в цялост претендираните по изп.д.№546/2021г. по описа на ЧСИ Виолина Тозева суми. Навежда се, че сумите за периода от 31.03.2005г. до 21.07.2019г – месечно по 250лв и разноски от 500лв са погасени по давност и поради това не ги дължи,

т.к. не е имало пречка, когато Решение №2104/06.06.2006г. постановено по гр.д. №1376/2004г. по описа на РСБ. е влязло в сила, ответника К. да се е снабдила с изпълнителен лист за присъденото и вземане по чл.282, ал.12 от ГПК(отм.), т.к. в тази му част това съдебно решение не е обусловено от влизането в сила на решението по втората фаза от делбата. Това не е било сторено от ответника, като тя се е снабдила с изпълнителен лист за тези суми едва след влизане в сила на решението по втората фаза на делбата по гр.д. №1376/2004г.

Навежда се, че така определеното обезщетение по чл.282, ал.2 ГПК(отм.) – заплащане на месечна сума от 250лв, представлява „друго периодично плащане“ по смисъла на чл.111, б.“в“, предл.3 ЗЗД. Поради тази причина вземанията за такива платежи се погасяват с изтичането на тригодишна давност.

Поддържа се, че по образуваните - изп.д.№8/2015г. от ДСИ при РСБ., изп.д.№331/2019г. на ЧСИ Шукри Дервиш, изп.д.№546/2021г. на ЧСИ Виолина Тозева на се извършвани изпълнителни действия, които да са довели до прекъсване на давността по смисъла на чл.111 ЗЗД в периода 31.03.2005г. до 21.07.2019г., т.к. образуването на изпълнително дело само по себе си не води до прекъсване на погасителната давност.

При условията на алтернативност се поддържа, че дори и на осн.чл.117, ал.2 ЗЗД вземането не е погасено по давност за периода от 31.03.2005г. до 08.07.2017г., т.к. и за този период по образуваните изпълнителни дела - изп.д. №8/2015г. от ДСИ при РСБ., изп.д.№331/2019г. на ЧСИ Шукри Дервиш, изп.д.№546/2021г. на са извършвани действия, които да са довели до прекъсване или спиране на погасителната давност по отношение на сумите, посочени в изпълнителния лист от 26.11.2014г., издаден по гр.д.№1376/2004г. на РСБ..

При евентуалност, прави пред съда искане, да се признае по отношение на ответника, че Л. М. Ц., ЕГН *****, не дължи на ответника Л. А. К., ЕГН *****, следните суми: -сумата в размер на 250лв месечно, представляваща обезщетение за неползване на вещ съобразно дела, която сума е присъдена по изпълнителен лист от 26.11.2014г., издаден въз основа на Решение №2104/06.06.2006г. по гр.д.№1376/2004г. на РСБ., за периода от 31.03.2005г. до 21.07.2019г.

При евентуалност, прави пред съда искане, да се признае по отношение на ответника, че Л. М. Ц., ЕГН *****, не дължи на ответника Л. А. К., ЕГН *****, следните суми: -сумата в размер на 250лв месечно, представляваща обезщетение за неползване на вещ съобразно дела, която сума е присъдена по изпълнителен лист от 26.11.2014г., издаден въз основа на Решение №2104/06.06.2006г. по гр.д.№1376/2004г. на РСБ., за периода от 31.03.2005г. до 28.02.2014г.

Претендират се от ищеца и направените по делото разноски.

Ответникът, в срока за отговор на исковата молба , е подал такъв, с който оспорва изцяло предявените искове.

Оспорва като нередовна исковата молба, т.к. със същата били заявени при условията на алтернативност искове за признаване недължимост на суми, които са за различни периоди, както и размерът/цената на всеки от тях била различна за различните периоди, за които са предявени.

Ответникът поддържа, че е недопустимо преразглеждането на спора за дължимостта по принцип на сумите, присъдени по реда на чл.282, ал.2 ГПК(отм.). В тази връзка първият от предявените искове се основава на твърдение, че ищцата не се е ползвала от процесния недвижим имот по гр.д. №1376/2004г. на БРС. Този въпрос вече е разрешен с влязъл в сила съдебен акт, като оспорване правилността на изводите на съда по него е могло да стане в рамките на инстанционния контрол. Дори присъдената сума да се разглежда като привременна мярка, то същата подлежи на плащане, доколкото за дължимостта ѝ е постановен нарочен съдебен акт. Именно във връзка с неговото постановяване БРС е изследвал въпросът с ползването на имота и на тази база е осъдил ищеца Ц. да заплаща суми затова. Ако е съществувала промяна в обстоятелствата, каквато се твърди в исковата молба и която е свързана с първият от предявените искове, то Ц. е следвало да поиска изменение на тази привременна мярка, каквото искане не е формулирано и респ. по такова няма произнасяне от решаващия състав, постановил тази мярка.

Поддържа ответника, че иска е и неоснователен. Навежда се, че имотът е ползван именно от съсобственика Ц. и като такава същата дължи суми за целия период, посочен в съдебния акт. От нейна страна са създадени пречки за ползването, поради което и не е отпаднало основанието, на което същата е

задължена да заплаща присъдените по гр.д.№1376/2004г. на РСБ. суми.

Оспорват се като неоснователни доводите в исковата молба, че задължението за заплащане на обезщетението е периодично плащане. Точно обратното – същото няма характеристиките на такова и по отношение на него е неприложима кратката погасителна давност. От друга страна – касае се до задължение, възникващо от съдебен акт. Ето защо, приложим е текста на чл.117, ал.2 ЗЗД, съгласно който давността е всякога пет години и кратките срокове по чл.111 ЗЗД са неприложими.

Оспорва се като неоснователно твърдението в исковата молба, че е налице изгубване на правото на собственост върху имота, предмет на гр.д. №1376/2004г. на РСБ.. Точно обратното – налице е влязъл в сила акт с дата, последваща сочената в исковата молба 2012г., а именно – влязло в сила решение от 2014г., с което съдът е определил кръга от съсобственици на недвижимия имот, като това безспорно са страните в настоящото производство. По отношение на К., коментирана в исковата молба, искът за делба е отхвърлен, като е прието, че същата не е собственик. Ето защо, неоснователни са доводите, че именно трето за спора лице е притежавало имота, поради което възраженията за недължимост на присъдените суми на това основание се явяват неоснователни.

Оспорват се като неоснователни и доводите, основани на съдебния акт по гр.д.№192/2019г. на БОС. Решението по това дело не е влязло в сила, а оттам и то не формира сила на присъдено нещо и респ. не води до недължимост на процесните суми. Отделно от горното и това решение не може да изменя съдебния акт по гр.д.№1376/2004г. на БРС, с който са присъдени задълженията на Ц., а от там и резултатът по него не може да рефлектира върху резултата по настоящия спор.

Поддържа се, че перемпцията сама по себе си не рефлектира върху погасителната давност. Ето защо, прекратяването на изпълнителното дело на това основание не влече директно недължимост на сумите, поради погасяване на вземането.

Ответната страна иска от съда да отхвърли предявените от ищеца искове като неоснователни.

2. Правна квалификация на правата, претендирани от ищеца – предявен е иск с правно основание чл.439, ал.1 ГПК.

- 3. Кои права и кои обстоятелства се признават – няма такива.**
- 4. Кои обстоятелства не се нуждаят от доказване – няма такива.**
- 5. Как се разпределя доказателствената тежест за подлежащите на доказване факти:**

В тежест на ищеца по делото по предявения иск с правно основание чл.439, ал.1 е да докаже: своите възражения срещу вземането под формата на основания за недължимост на твърдяното от ответника вземане - в случая погасяване на правото на принудително изпълнение, поради изтекла давност.

В тежест на ответната страна е да докаже: в тежест на ответника е да установи фактите и обстоятелствата, които обуславят дължимостта на претендираните от него суми, както и обстоятелствата, водещи до прекъсване или спиране на срока, с изтичането на който законът свързва погасяване на вземането по давност по смисъла на ЗЗД.

По доказателствените искания:

По отношение на доказателствените искания, вече има произнасяне от съда, поради което не следва същите да бъдат събирани повторно. С Определение №1615/18.11.2022г. по гр.д. №1704/2022г. по описа на РСБ., съдът е допуснал писмените доказателства на ищеца. Със цитираното определение, съдът е уважил и исканията на страните по чл.192 ГПК.

Следва на страните да бъде връчен препис от настоящото определение, като следва страните по делото да бъдат задължени в едноседмичен срок от получаването на препис от определението и проекта за писмения доклад на съдията докладчик по делото, да вземат становище и да предприемат процесуалните действия, за които са били задължени от съда, за които все още не е настъпила процесуална преклузия.

Следва да се насрочи открито съдебно заседание за разглеждане на делото, за което да се призоват страните.

Страните следва да бъдат напътени към медиация или друг способ за доброволно уреждане на спора.

Водим от гореизложените съображения и на основание чл.140 от ГПК,Б.ският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОБЯВЯВА на основание чл.140 ал.3 от ГПК във връзка с чл.146 от ГПК, писмения си проект за доклад на страните по настоящото дело.

ДА СЕ ИЗПРАТИ на страните по делото препис от настоящото определение на съда, ведно с писмения проектодоклад на съда, като съдът дава възможност на страните в едноседмичен срок от получаването на препис от определението и проекта за писмени доклад на съдията докладчик по делото, да вземат становище и да предприемат процесуалните действия за които са били задължени от съда, за които все още не е настъпила процесуална преклузия.

НАПЪТВА страните към процедура по медиация или друг способ за доброволно уреждане на спора.

НАСРОЧВА открито съдебно заседание по делото за 12.03.2024г. от 13:30ч., за която дата да се призоват страните по делото.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО на съда не подлежи на обжалване.

Съдия при Окръжен съд – Б.: _____